

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BA

NHỮNG ĐIỀU KỲ BÍ TRONG MẤY LỚP NHÀ TRANH

Lý Hàn Thu thấy Mã Bảo dừng lại sau gốc cây liền hỏi:

- Sao không đi nữa?

Mã Bảo đáp:

- Không vào được đâu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Mã Bảo đáp:

- Vì trong những căn nhà tranh đó đều có những tay cao thủ phóng ám khí, còn cách ba trượng là mình đã mất mạng rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế ra các hạ không phải là người mà Giang Nam Song Hiệp mời đến để trợ thủ ư?

Mã Bảo đáp:

- Tiểu đệ được triệu thỉnh, nhưng không có lệnh gọi vào cũng không dám tới gần khu nhà tranh kia.

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Nếu chỉ có mấy căn nhà tranh này thì nhất quyết cách phòng vệ không nghiêm mật đến thế được. Hay là trong nhà còn có điều chi bí ẩn?

Nghĩ tới đây chàng nổi tính tò mò muốn vào dò thám mấy căn nhà tranh. Chàng liền nói:

- Nếu người không đi thì cũng phải chết.

Mã Bảo lắc đầu nói:

- Huynh đài kiếm chiêu tinh kỳ thì hẳn xuất thân từ một chính phái lớn. Nếu huynh đài đi giết một kẻ không còn chút lực lượng để kháng cự thì đâu phải là hành vi của anh hùng hảo hán? Huống chi tiểu đệ đã bị điểm huyết ở chân hành động khó khăn thì nhất định là phải chết rồi.

Lý Hàn Thu ngăn người ra nghĩ thâm:

- Gã nói thật có lý.

Chàng liền nói:

- Nếu như giải khai huyết đạo thì ngươi mới chịu đi phải không?

Mã Bảo lắc đầu đáp:

- Tại hạ không muốn đi nữa mà hy vọng huynh đài cũng đừng vào. Theo chỗ tại hạ biết thì người sử dụng ám khí trong nhà tranh chẳng những thủ pháp cao minh mà còn có rất nhiều ám khí lợi hại như độc sa, độc châm khiến cho người ta không biết đâu đề phòng cho xiết được. Vì vậy tại hạ không dám đi, đồng thời khuyên can các hạ chẳng nên dấn thân vào.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Ta nhất định phải đi mà ngươi cũng chẳng thể không đi được. Ngươi nên nhớ khi ngươi là tù binh của ta chứ không phải là bạn hữu. Bất cứ lúc nào ta cũng có thể giết ngươi được.

Mã Bảo nói:

- Dường như huynh đài coi sống chết là chuyện thường, chẳng sợ hãi chi hết.

Lý Hàn Thu nói:

- Ngươi nghĩ kỹ đi! Nếu đi may còn có hy vọng toàn mạng bằng không chịu đi dĩ nhiên phải chết.

Mã Bảo không sao được liền đáp:

- Được rồi! Vậy huynh đài giải khai huyết đạo cho tiểu đệ.

Lý Hàn Thu liền đá một cái giải huyết cho Mã Bảo rồi thùng thảng:

- Ngươi có biết trong những căn nhà tranh kia có đặt gì không?

Mã Bảo lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chưa vào bao giờ.

Lý Hàn Thu hỏi vặn:

- Thế thì làm sao ngươi lại biết trong nhà tranh có những tay cao thủ phóng ám khí?

Mã Bảo đáp:

- Giang Nam Song Hiệp bảo thể.

Lý Hàn Thu càng tin là trong nhà có điều bí ẩn hoặc họ đã dấu linh chi tại đó. Nếu không có linh chi thì cũng có vật gì rất trọng yếu, lòng chàng càng kiên quyết muốn vào thám thính.

Chàng liền nói:

- Người cầm binh khí hộ thân để mở đường, ta theo sau giám thị có thể bảo vệ cho người được.

Mã Bảo cười lại nói:

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì huynh đài chưa chắc đã tự bảo vệ cho mình được, chứ đừng nói bảo vệ cho ai nữa...

Tuy miệng gã chống báng mà người gã đã lạng ra khỏi gốc cây. Chậm chạp cất bước tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu đi sát theo Mã Bảo.

Trong nhà tranh vẫn yên lặng như tờ tựa hồ như không có người.

Mã Bảo đi rất chậm. Sau mỗi bước gã dừng lại quan sát lâu lâu, mới cất bước thứ hai.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người đi chậm thế này thì bao giờ cho đến nhà tranh?

Mã Bảo hững hờ đáp:

- Tiểu đệ đang tính khoảng cách chỗ này.

Lý Hàn Thu đột nhiên giơ tay ra đập vào lưng Mã Bảo.

Gã không tự chủ được bước lẹ về phía trước hai bước.

Lý Hàn Thu lại vươn tay ra nắm lấy tay gã nói:

- Người đừng sợ hãi chi hết.

Mã Bảo bước nhanh tiến vào.

Quả nhiên khi còn cách chừng ba trượng, trong căn nhà tranh liền có phản ứng.

Bỗng nghe một tiếng cười lại rồi trong nhà tranh có tiếng nói vọng ra:

- Hai vị mà tiến thêm bước nữa lập tức chết ngay đương trường...

Lý Hàn Thu khẽ giục:

- Cứ tiến mau lên. Đây là lời cảnh cáo cuối cùng. Nếu ngươi không nghe, ta cũng không nói nữa mà chỉ vung kiếm chém chết ngay lập tức.

Mã Bảo vẫn không tiến về phía trước, miệng nói:

- Bọn họ đã thấy rõ tiểu đệ bị uy hiếp. Nếu không chắc là họ đã phóng ám khí ra rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu vậy càng hay! Họ đã biết thế tất không phóng ám khí giết ngươi.

Mã Bảo nói:

- Nhưng chúng ta đã tiến thêm bước nữa khiến họ nổi giận thì cái đó khó nói lắm.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng cha này sợ chết lắm, nếu mình không dùng thủ đoạn phi thường thì e rằng khó lòng bắt gã phải y theo một phép được.

Chàng giơ tay trái lên đặt vào sau lưng Mã Bảo nói:

- Ngươi mà còn kiếm lời từ chối thì ta đẩy nội lực cho đứt tâm mạch ngươi. Khi đó ta sẽ dùng xác ngươi để làm lá mộc chống đỡ ám khí.

Mã Bảo không sao được liền đáp:

- Được rồi! Nhưng tiểu đệ mong rằng huynh ung cho một điều.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ứng thuận cho ngươi điều gì?

Mã Bảo đáp:

- Nếu tiểu đệ đưa được huynh đài đến trước căn nhà tranh, may mà còn sống sót thì huynh đài đối với tiểu đệ ra sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Ta sẽ tha ngươi.

Mã Bảo đáp:

- Quân tử nhất ngôn đấy nhé!

Lý Hàn Thu đáp:

- Tứ mã nan truy, ta đã hứa với ai câu gì là như đinh đóng cột quyết không bao giờ thay đổi.

Mã Bảo nói:

- Vậy chúng ta cứ thế!

Đột nhiên gã tung mình vọt đi xông thẳng về phía nhà tranh. Cái nhảy này xa đến hơn một trượng.

Lý Hàn Thu phát tay chạy theo Mã Bảo.

Giữa lúc bước chân hai người vừa chấm đất chưa đứng vững thì đồng thời mấy tiếng quát từ nhà tranh vọng ra. Tiếp theo ám khí lại bắn tới tấp.

Lý Hàn Thu thấy những ám khí bay tới rất phức tạp. Nào phi tiêu nào tụ tiêu, nào tam lăng tiêu, nào thiết tạt lê, nào phi hoàn thạch,... đến mười mấy thứ.

Chàng ngấm ngấm kinh hãi trong lòng, bụng bảo dạ:

- Xem chừng Mã Bảo nói đúng. Người trong nhà tranh đều là những cao thủ phóng ám khí.

Bỗng thấy Mã Bảo huy động đơn đao, ánh đao lấp loáng đỡ gạt ám khí. Miệng gã lớn tiếng hô:

- Tại hạ vâng lệnh Phương Đại Hiệp tới đây có việc trình bày với các vị.

Mấy câu này quả nhiên sinh hiệu lực. Ám khí trong nhà dừng lại không phóng ra nữa.

Tiếp theo một âm thanh lạnh như băng cất lên:

- Các hạ đã vâng lệnh Phương Đại Hiệp tới đây mà sao không sử dụng ám hiệu để liên lạc?

Mã Bảo đáp:

- Phương đại hiệp có việc gấp chỉ dặn tại hạ có một tiếng rồi lão gia lật đật bỏ đi ngay.

Đoạn y khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Chúng ta phải xông vào bằng một tốc độ tối cao!

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời thì Mã Bảo tung mình vọt đi.

Người trong nhà tranh lập tức quát tháo om sòm, ám khí lại tới tập bắn ra.

Mấy ánh ngân quang nhỏ bé lấp loáng.

Mã Bảo đang lao về phía trước đột nhiên ngã lăn ra. Gã đã trúng một thứ ám khí kích độc rất nhỏ và bị thương rồi.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Lý Hàn Thu thi triển công phu "Yên Thanh Thập Bát Phiến" lăn người đi. Tay trái chàng nắm lấy Mã Bảo lướt trên mặt đất rất mau lẹ vào gần tới nơi.

Mấy lớp nhà tranh này có rất nhiều cửa sổ. Những ám khí do cửa sổ bắn ra.

Lý Hàn Thu lao tới một căn nhà tựa vào vách, ám khí không làm gì được nữa. Chàng cúi đầu nhìn xuống Mã Bảo hai mắt nhắm nghiền.

Mặt gã trúng một mũi ám khí nhỏ như mũi kim thêu. Vết thương tím bầm. Hiển nhiên ám khí có tẩm thuốc độc. Trước ngực gã cũng trúng một đoản tiên bằng thép cắm sâu vào da.

Lý Hàn Thu ngấm ngấm thở dài nghĩ bụng:

- Chắc trong người gã còn độc châm đả thương nữa, nhưng có áo che đi mình không trông thấy.

Chàng liền giơ tay trái lên đập mạnh vào sau lưng Mã Bảo.

Mã Bảo từ từ mở mắt ra nhìn Lý Hàn Thu nhăn nhó cười nói:

- Tiểu đệ không chết dưới lưỡi kiếm của huynh đài, ngờ đâu lại bị chết vì độc châm.

Lý Hàn Thu nói:

- Mã huynh cố chịu đựng một lát. Tại hạ xông vào nhà tranh kiếm người phóng độc châm bắt y lấy thuốc giải cho.

Mã Bảo gạt đi

- Huynh đài đừng nhọc lòng vô ích. Mũi mai hoa châm đã bôi thuốc kích độc thì tiểu đệ nhất định phải chết rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Để tại hạ thử coi

Chàng liền đặt Mã Bảo xuống đứng thẳng người lên. Tay trái cầm kiếm. Đột nhiên chàng xoay mình ra cửa trước.

Ba lớp nhà tranh này quay vào nhau. Lý Hàn Thu lướt tới cửa trước căn nhà hướng Nam. Người chàng liền hoàn toàn bộc lộ trước căn nhà hướng Bắc.

Bỗng nghe những kim thanh rít lên veo veo. Mấy mũi ám khí phóng tới tập kích.

Lý Hàn Thu huy động trường kiếm vung lên như một cây cầu vòng sắt trắng gạt rớt một lưỡi phi đao và một cây bạch hổ đinh. Đồng thời chàng phi cước đá vào cánh cửa gỗ

Gầm một tiếng vang lên! Cánh cửa đã bật ra.

Tiếp theo một nắm thiết lạt lê chớp nhoáng liệng ra.

Nguyên Lý Hàn Thu đã liệu trước cửa mở rồi tất cả ám khí phóng ra. Chàng đập cửa rồi không xông vào ngay, chờ cho nắm thiết tạt lê bay đi hết mới vung kiếm hộ thân xông vào nhà.

Biểu diễn này chỉ trong nháy mắt. Lý Hàn Thu vừa xông vào thì đồng thời một nắm ngân ty từ căn nhà tranh hướng Bắc bắn tới. Chỉ sai đi một bước là chàng không tài nào tránh khỏi những mũi mai hoa châm kịch độc.

Chàng xông vào nhà tranh rồi ngừng đầu trông lên thì thấy căn nhà này có hai gian. Một gian trong một gian ngoài. Hai gã đại hán nai nịt gọn gàng vẻ mặt nghiêm trang lạnh lẽo sừng sững đứng trong góc nhà. Tay mỗi gã đều cầm một nắm ám khí.

Ngăn nhà trong phần ngăn cách ngoài bằng một tầng cửa có treo bức rèm màu xám.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Hai gã này đứng một chỗ thì phương hướng liệng ám khí ra cũng bớt được phần nguy hiểm cho mình. Nhưng không hiểu sao bức rèm kia còn tay cao thủ nào ẩn nấp nữa không? Nếu có họ sẽ nhân cơ hội mình để hết tinh thần chú ý vào hai người trước mặt mà phóng ám khí ra tập kích thì thật khó đề phòng cho xiết được.

Trong lòng nghĩ vậy, người chàng từ từ lùi lại cạnh một góc phòng.

Hai đại hán vô phục, buông tiếng cười lạt hỏi:

- Các hạ là ai?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đến đây không phải để kết bạn với hai vị thì hà tất phải thông báo tên họ. Trong tay hai vị đã sẵn ám khí sao không phóng ra đi?

Tuy chàng không sợ ám khí nhưng thấy hai gã nắm ám khí gọn trong tay thì tất nhiên là loại ám khí rất nhỏ bé nên chàng không dám lơ là và tiến lại ngay. Chàng dụng tâm chọc giận để đối phương liệng hết ám khí ra rồi nhảy xô vào đã thương chúng. Sau đó sẽ lục tìm khắp trong nhà một lượt.

Quả nhiên hai đại hán bị Lý Hàn Thu buông lời trêu tức, không nhịn được đồng thanh lớn tiếng quát:

- Quả nhiên là một gã kiêu ngạo điên cuồng!

Tiếng quát chưa dứt bốn tay giơ lên liệng ra bốn ám khí, hai mũi cương tiến, hai cây thiết liên hoa nhắm vào bốn nơi yếu huyệt Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu cười lạt vung trường kiếm lên đánh rớt một cây thiết liên hoa, một mũi cương tiêu. Đồng thời chàng né mình sang bên tránh khỏi hai môn ám khí kia.

Hai đại hán về phục không ngờ hành động của Lý Hàn Thu thần tốc đến thế. Chúng liệng ám khí một lần rồi, lần thứ hai không kịp lấy ám khí ra thì Lý Hàn Thu đã nhảy xô tới trước mặt vung trường kiếm chém xéo tới chặt đứt một cánh tay đại hán mé hữu.

Đại hán mé tả đứng ngay người ra một chút chưa kịp né tránh thì Lý Hàn Thu đã xoay tay chặt đứt chân phải gã này.

Hai chiêu kiếm đã thương luôn hai người là ghê gớm.

Lý Hàn Thu thấy hai gã không phản kích được nữa liền vung chân đá một phát vào đại hán mé tả. Đồng thời thanh trường kiếm ở tay mặt đập vào sau lưng đại hán mé hữu đánh cát một tiếng. Cả hai đều té lăn xuống đất.

Lý Hàn Thu đánh ngã hai tên đại hán rồi xoay mình lại nhảy vào nội thất. Thanh trường kiếm vừa gạt bức rèm lên, người chàng đã nhảy tót vào trong rồi.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh 1 lượt, bắt giắc ngăn người ra

Nguyên trong nội thất bày hàng sáu tên đại hán võ phục, che mặt bằng tấm sa trắng. Không hiểu sáu người này bị điểm huyệt hay đã chết rồi.

Lý Hàn Thu từ từ đưa trường kiếm khều tấm sa trắng, một người lên dòm thì đột nhiên nghe tiếng "bịch bịch", chàng quay đầu nhìn lại thì ra đại hán bị chặt tay đã cựa cạy đứng lên đi ra ngoài căn nhà.

Lý Hàn Thu cười lạt nhảy vọt trở ra vung trường kiếm ngăn cản gã, đồng thời xẵng giọng hỏi:

- Người không sợ chết ư?

Đại hán kia chỉ lắc đầu chứ không nói gì. Tuy gã không lên tiếng nhưng nhìn vẻ mặt cũng biết gã trả lời thế nào rồi.

Lý Hàn Thu giờ kiếm lên lạnh lùng nói:

- Người mà sợ chết thì mau mau trở về chỗ cũ.

Đại hán bị chặt tay quả nhiên theo lời chàng đi vào chỗ cũ.

Lý Hàn Thu bước tới dịu giọng:

- Hai vị đều có phận sự ở đây. Tại hạ e rằng khó có người đến cứu hai vị đâu.

Hai đại hán đưa mắt nhìn nhau, lẳng lặng không nói gì

Lý Hàn Thu lại nói:

- Nếu hai vị coi chết như về thì chẳng việc gì mà sợ tại hạ động thủ hạ sát và bắt tất phải phúc đáp những câu hỏi của tại hạ...

Chàng ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Bằng hai vị sợ chết thì hay hơn hết là trả lời những câu hỏi này.

Hai đại hán bị trọng thương giương mắt lên nhìn Lý Hàn Thu vẫn không nói nửa lời.

Lý Hàn Thu cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Trong nội thất kia có những nhân vật nào đó?

Đại hán cụt tay đáp:

- Lai lịch những người đó rất phức tạp, có người thuộc phái Võ Đang, có người là giang hồ đại đạo. Còn lai lịch bọn họ thế nào thì tại hạ không rõ.

Lý Hàn Thu hỏi vặn:

- Hai vị không biết thì ai biết?

Gã cụt tay đáp:

- Chỉ có Giang Nam Song Hiệp là biết rõ mà thôi.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Trên mặt bọn người đó sao bịt mặt bằng tấm sa trắng?

Gã cụt chân đáp:

- Một là để che dấu chân tướng cho họ, hai là để khỏi lộ, mặt họ đã bôi một chất thuốc...

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Chẳng lẽ Giang Nam Song Hiệp cũng có lòng nhân nhượng?

Rồi chàng hỏi:

- Họ bôi chất thuốc gì vậy?

Gã cụt chân đáp:

- Cái đó tại hạ cũng không biết rõ.

Lý Hàn Thu nhìn quanh bốn mặt rồi hỏi:

- Ba lớp nhà tranh ở đây đều dùng để giam giữ địch nhân ư?

Gã cụt chân đáp:

- Bọn tại hạ giữ căn nhà này thì bên trong toàn giam giữ địch nhân, còn hai lớp nhà kia cất giấu những gì thật tình tại hạ không rõ.

Lý Hàn Thu thấy vết thương hai người vẫn không ngớt chảy máu liền nói:

- Hai vị hãy buộc vết thương lại đã.

Trong mình hai gã đại hán đều có thuốc dấu. Chúng nghe chàng nói vậy liền nhin đau rịt thuốc vào vết thương.

Lý Hàn Thu lắng tay nghe thì trong hai lớp nhà tranh kia không có phản ứng gì, bụng bảo dạ:

- Chắc chúng đã nhận được nghiêm lệnh nếu không gặp trường hợp bất đắc dĩ thì không được dời khỏi căn nhà mà chúng đang canh gác, nên không dám qua bên này.

Chàng bình tĩnh trở lại.

Sau một hồi suy nghĩ đột nhiên cảm thấy tình hình trong nhà rất kì bí chàng tự hỏi:

- Những người kia nếu chết rồi thì chẳng cần phải bôi thuốc cùng che mặt làm chi mà cũng bắt tất phải để xác trong căn nhà này. Như vậy đủ tỏ họ hãy còn sống. Nhưng tại sao trên mặt họ lại bôi thuốc và bịt mặt bằng tấm sa trắng?

Lòng chàng nảy ra bao nhiêu mối nghi ngờ. Bất giác chàng quay lại nhìn hai đại hán đang buộc vết thương hỏi:

- Có một điều tại hạ không bao giờ hiểu được, muốn thỉnh giáo hai vị.

Hai đại hán đã tự hiểu không hy vọng còn có cơ hội chạy trốn. Nếu trả lời chàng thì chỉ còn có một con đường chết. Chúng nghĩ vậy liền ngẩn đầu lên hỏi lại:

- Các hạ muốn hỏi điều chi?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thủ pháp phóng ám khí của hai vị đâu phải hạng tầm thường? Vậy nhất định các vị xuất thân từ một danh môn. Không hiểu vì lẽ gì hai vị lại can tâm lán nanh vuốt và canh gác nhà cửa cho bọn "Giang Nam nhị phi"

Hai gã ngơ ngách hỏi lại:

- Giang Nam nhị phi nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tức là Giang Nam Nhị Hiệp. Bọn chúng chỉ có hư danh hiệp sĩ mà thực là phường đạo tặc. Nếu kêu chúng bằng Giang Nam Song Hiệp là phải tủi nhục cho chữ "Hiệp".

Hai gã ồ lên một tiếng rồi nói:

- Té ra là thế!

Lý Hàn Thu cất giọng nghiêm trong lạnh lùng hỏi:

- Hai vị vâng lệnh chúng canh giữ căn nhà hoang này để làm chi chứ?

Hai gã lại nhìn nhau lẳng lặng không lên tiếng.

Lý Hàn Thu quay lại ngó nội thất một lượt rồi hỏi:

- Chắc là có liên quan đến đám thi thể kia?

Hai gã khẽ gật đầu vẫn không nói gì.

Lý Hàn Thu chợt nhớ tới Mã Bảo chàng lẩm bẩm:

- Ta đã nhận lời cứu gã vậy không nên thất tín.

Chàng liền hỏi:

- Trong hai vị có ai dùng Mai Hoa Châm không?

Hai gã lắc đầu đáp:

- Bọn tại hạ chưa từng sử dụng qua môn đó.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Vậy ai dùng thứ ám khí này?

Đột nhiên hai gã lộ vẻ khùng khiếp, đều cục cựa muốn đứng lên.

Lý Hàn Thu chợt dạ quay đầu nhìn lại thì thấy có một người thò đầu vào cửa sổ

Chàng vừa thoáng thấy, hấn đã rút đầu lại. Tiếp theo hai tay giơ lên hai chấm sáng bay vọt vào.

Lý Hàn Thu vung trường kiếm gạt nghe đánh keng keng 2 tiếng. Đây là hai mũi "Xà Đầu Bạch Vũ Tiêu" đã bị kiếm quang gạt tới.

Giữa lúc hai mũi ám khí rơi xuống thì đồng thời hai tiếng rú vang lên.

Người thò đầu vào đột nhiên mất hút.

Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy hai đại hán thọt chân cụt tay trên mặt bàn đều cắm một mũi xà đầu bạch vũ tiêu.

Nguyên người kia phóng hai mũi ám khí về phía Lý Hàn Thu để chàng phân tâm một chút rồi tiếp theo bắn luôn hai mũi ám khí vào hai đại hán để kết liễu tính mạng chúng.

Lý Hàn Thu đặt tay lên sờ mũi hai gã thì họ đã tắt thở chết cả rồi. Chàng ngó lại chỗ bị thương thấy vết tím bầm. Hiển nhiên xà đầu bạch vũ tiêu có luyện chất kịch độc.

Lý Hàn Thu tức giận vô cùng! Chàng buông tiếng cười lạt rồi chống kiếm chạy lại mở cửa nhảy vọt ra ngoài.

Chàng ngoảnh đầu nhìn quanh thì bên ngoài nhà không thấy một bóng người nào. Cả gã Mã Bảo cũng không biết đi đâu rồi.

Lý Hàn Thu nhìn hình thể căn nhà tranh đối diện.

Chàng tính toán :

- Nếu mình dọ cửa trước đánh thẳng vào thì bộc lộ thân hình dưới mấy cánh cửa sổ. Họ ở trong nhà bắn ra thì thật khó lòng tránh thoát.

Sau một lúc ngẫm nghĩ, chàng quyết nhẫn nại lui vào phòng.

Lý Hàn Thu nhìn thi thể hai tên đại hán bất giác buông tiếng thở dài hồi hận nghĩ thầm:

- Đáng lẽ ta phải nghĩ đến chuyện này từ trước. Nếu ta kéo họ vào tận góc nhà thì người ngoài chẳng thể nào phóng ám khí hạ sát họ được.

Bây giờ chàng không thể truy vấn họ cho biết thêm tình hình. Bất cứ việc gì chàng chỉ còn trông vào mình, tự tìm cách phan phui những điều bí ẩn trong nhà này.

Sau một lúc xoay chuyển ý nghĩ, Lý Hàn Thu chậm chạp cất bước đi vào nội thất. Chàng lại đưa trường kiếm khêu tấm sa che mặt từng người ra chú ý nhìn kỹ thấy dưới làn sa trắng mặt họ bôi một thứ thuốc màu tím.

Chàng cúi khom người khẽ đặt tay lên mũi thấy hơi thở yếu ớt nhưng rất điều hòa tựa hồ như kẻ ngủ say.

Lý Hàn Thu tuy là người thông tuệ nhưng trước tình trạng kỳ bí này, chàng cũng hoang mang không biết làm thế nào.

Chàng ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi kéo kín tấm sa che mặt của cả sáu người lại tự nhủ:

- Bây giờ chỉ còn cách tấn công vào trong một lớp nhà tranh kia bắt sống lấy một tên để tra hỏi nội tình may ra mới biết được. Ngoài cách này là dòi khổi nơi đây đi kiếm Lôi Phi thuật rõ sự tình. Y là người rất nhiều kinh nghiệm, hoặc giả có đoán ra được nguyên nhân vụ này chẳng?

Chàng hít mạnh một hơi chân khí, định ra khỏi căn nhà tranh.

Bỗng nghe một thanh âm lạnh lẽo quát lên:

- Xin hai vị hãy dừng bước! Nếu cứ tiếp tục tiến vào thì đừng trách tại hạ phóng ám khí.

Lý Hàn Thu lâm bầm:

- Hay lắm! Lại có người vào đây.

Chàng dừng bước ngang bên cửa sổ chú ý nhìn ra thì thấy một nam một nữ sóng vai dừng chân ngoài hai trượng.

Gã trai diện mạo anh tuấn chưa đầy hơn hai chục tuổi đầu, mình mặc võ phục màu lam, lưng đeo trường kiếm.

Còn thiếu nữ chính là Quyên Nhi. Nàng trùm đầu bằng tấm lụa xanh, mình mặc võ phục màu huyền. Vẻ đẹp càng lộng lẫy, thân hình càng khêu gợi.

Lý Hàn Thu thấy hai người đứng sóng vai, miệng cười nhí nhảnh.